

Младиятъ ученъ, лишенъ отъ всѣкакви срѣдства за сществуване, трѣбвало да напустне Пиза. Презъ лѣтото, въ 1592 г. той се връща въ Флоренция съ цѣлото си имущество, което, както той самъ разказвалъ по-късно, се състояло отъ единъ куфаръ, тежъкъ не повече отъ 33 кгр., и безъ стотинка въ джеба си.

* * *

Положението на Галилея било много тежко, но то било облекчено благодарение на неговия почитателъ и другаръ Гвидо Убальди. Последниятъ веднага изпратилъ писмо до богатия флорентински велможа Сальвиати, управителъ на гр. Болоня, да го моли да поеме покровителството на Галилея. Сальвиати взелъ живо участие въ сждбата на изгнанника, като му осигурилъ, чрезъ свои собствени срѣдства, издържка, докато му намѣри постоянно мѣсто. При това той запознава Галилея съ единъ отъ своитѣ приятели, Согредо, влиятеленъ членъ отъ венецианското правителство, по-късно дождъ на Венеция.

Дотогава, поради липса на сериозенъ кандидатъ, отъ две години била свободна катедрата по математика въ университета въ гр. Падуа, спадащъ къмъ Венецианската република. По препоржката на Согредо, въ 1592 г. Галилей билъ назначенъ за професоръ по математика въ университета въ Падуа.

По такъвъ начинъ, Галилей отново получава материално осигуряване, по-хубаво отъ онова въ Пиза, и възможность да продължи своята научна дейность.

Трѣбва да се отбележи, че положението на ученитѣ, не подчиняващи се слѣпо на авторитета на тогавашната църква, стремейки се да положатъ нови пжтища въ науката, било рискувано и опасно. И тъкмо по него време, когато Галилей, въ края на 1592 г. пристигналъ въ Падуа и открилъ своя курсъ въ Падуанския университетъ, инквизицията турила въ затвора бенедиктинския монахъ Джордано Бруно, който въ своето съчинение „Многочислеността на свѣтоветъ“ започналъ да разпространява